

Op den 22ten Februarij eindelijk van dit jaar overleed, in bijna acht en zeventig jarigen ouderdom, ons geacht medelid de heer CAREL ANTHONIJ FODOR. Bij de oprigting dezer Koninklijke Instelling reeds tot lid benoemd, was hij het oudste lid der Klasse. Te Venlo geboren, uit een geslacht, waaraan het muzikaal talent als bijzonder eigendom verzekerd scheen, begaf hij zich, daar de aanleg voor de toonkunst zich vroeg bij hem openbaarde, in 1781 naar Parijs bij zijnen tweeden broeder, welke zich aldaar als uitmuntend pianist bereids vroeger onderscheiden en gevestigd had. Zijnen leertijd volbragt hebbende, vertrok hij op negentienjarigen leeftijd, uit Frankrijks hoofdstad, en ging als muziekonderwijzer naar St. Petersburg, waar de Nederlanders destijds in hooge achting stonden, en als zoodanig ook aan hem bijzondere onderscheiding en welwillendheid te beurt vielen.

Het koude klimaat van Rusland intusschen minder geschikt achtende voor de ontwikkeling van zijn muzikaal talent, en gedreven door de zucht naar hoogere vorming, begaf hij zich, met opoffering van al het aangename en voordeelige, hetwelk hem in Rusland te beurt was gevallen, na een verblijf van vier jaren, andermaal naar Parijs. Maar naauwlijks aldaar aangekomen, brak de groote staatsomwenteling uit, hetgeen hem noopte, naar Nederland, zijn Vaderland, terug te keeren. Hij vestigde zich in deze stad, waar zoowel zijne compositiën als zijn klavierspel den ruimsten bijval vonden. Het laatste vooral oordeelden bevoegde kunstkenners voortreffelijk; en, lettende op de rigting der kunst van zijnen tijd, roemden zij het steeds als krachtig en vlug, terwijl het uitmuntte door netheid en smaak. Vele jaren werd door hem de betrekking van orkestdirecteur, bij de voornaamste inrigtingen tot beoefening der toonkunst, met den grootsten lof vervuld.

Zijne hooge jaren deden noch zijnen ijver noch zijne belangstelling in de kunst verflaauwen, iets, waarvan zijne onafgebrokene deelneming aan de werkzaamheden der Klasse, zelfs tot kort voor zijn overlijden, tot ondubbelzinnig bewijs verstrekte.

Ter vergoeding van vroegere verliezen en ter aanvulling van opengevallen plaatsen bij de vierde Klasse, werden in 1844 tot